

Княз Александър донесе оръжие, шапки и наметки. Бледен със ^сизтинали устни, Движеше се като несвестен.

В това време силни удари се засипаха по вратата на кулата. На прага се яви царица Елена. По лицето ѝ се изписа ^{незотомле}безумна тревога. Тя се хвърли към синовете си, обсипа ги с въпроси.

Тогава Радул изтича към кулата и погледана надолу. Десетина конника удряха с копия на голямата порта.

- Кого търсите?

- Княз Иоана!

- Добре. Ще ви отворим. Почакайте! - И като заръча на ^{изтичане}омайната стража да не отваря никому, Радул отново изтича към князете.

Те бяка ^ибгстови със шапки и наметка. С отчаяно хълцане царица Елена прегръщаше синовете си. Радул полека я оттегли настрана.

- За тяхно добро, господарке.

- Ами Ана? - попита изведнъж Иоан и лицето му се стърчи от мъка.

- Не може! Няма време... Трябва най-напред вас да спасим.

На вас се надява България... - и Радул повлече княза подире си. Тримата се спуснаха по тъмната стръмна стълбичка на задния вход откъм реката. Радул отвори вратичката и предпазливо се огледа. Вън нямаше никой. Етър яростно блъскеше тъмните си води в стените на ^{крепостта}кулата. Големи бели облаци се гонеха по небето.

- Ето лодката, там е вързана, - пошепна Радул. - Преплувайте до малкия мост. Там ще ви чакам с коне...

^{вс}Иоан и Александър изчезнаха безшумно в мрака. Войводата се ослуша. След малко до ухото му достигна тих предпазлив плясък на гребла. Тогава той изтича отново горе по тайната стълбичка. Отиде до кулата и надникна от прозорчето. Войскарите гневно ругаеха и заплаваха, че ще разбият портата.